

DEEL 7 REISVERSLAG 2014

BEM VINDO A MARINA DA PRAIA

De titel van dit hoofdstuk zal jullie niets zeggen, maar op de TV is elke dag een aflevering van een Soapserie, Bem Vindo a Beirais, die wij bekijken om Portugees te leren verstaan. Als een persiflage daarop zal ik enkele bemanningen onder de loupe nemen en ik laat het aan jullie over of je ook dit verhaal een soap vind.

De zomergasten zijn allemaal naar de vaste wal van Europa vertrokken en de meeste boten die nu nog hier liggen, worden klaargemaakt om de winter te kunnen weerstaan. We krijgen de eerste stormachtige perioden alweer over ons heen en een hurricane, die vanaf Amerika recht op ons afstormde, boog precies voor de Azoren naar het zuiden. Arme Lennard, die 2 dagen geleden met vrouw en 4 honden naar de Canarische eilanden vertrok. Die moet de storm wel over zich heen hebben gekregen, maar die was toen gelukkig al aardig afgezwakt.

Paolo, de chef van de marina, dirigeert alle overwinteraars die in het water blijven zo dicht mogelijk naar de hoofddeiger en het haventerrein staat al vol schepen waarvan de bemanning naar huis is gegaan.

De motorboot van onze buurman is ook omhoog getakeld, geen lekkernijen meer voorlopig, en ervoor in de plaats komt een groot stalen, 30 ton wegend Engels zeilschip te liggen, de Turtle.

Barbara woont er op het ogenblik alleen op en ze wil haar enorme houten mast en rondhouten (eerder vierkanthouten) door een collega laten lakken.

Wijze had al tegen haar gezegd dat ze voor die klus aan de buitensteiger moest blijven liggen, of nog beter, de mast eraf halen en hem op de kant een goede beurt geven, maar daar wil ze niks van weten. Teveel werk voor haar.

Patrice wil de klus wel doen maar hij moet over een paar dagen naar Frankrijk en dus wordt het een slordige haastklus waarvan wij de dupe worden.

Hij lakt de mast als de Turtle naast ons ligt met de wind naar ons toe en we zien bij iedere streek de spetters blanke lak op ons witte kajuitdak kledderen.

Wij willen dat er gestopt wordt, maar ze is een keiharde tante en trekt zich er niets van aan. Als wij een paar uur met doeken vol tinner elke spat wegwerken, roept ze met haar hoge piepstemmetje elke keer: "SORRY"....."SORRY"....."SORRY"....."SORRY".....enz.

We hebben een dergelijke situatie al eens in Sardinië meegemaakt, maar toen waren we niet aan boord en stonden de luiken ook nog open.

Zelfs de dekbedhoezen zaten onder de verfspatten en het kostte ons uren om de meeste vlekken weg te werken.

Na twee dagen hebben we er genoeg van en verlaten het geklieder in de marina om in de baai voor anker te gaan.

Ook de Duitse charterboot Sabrina is binnengelopen en de laatste gasten gaan van boord. Als we met Danny en Joachim een praatje houden vertellen ze dat er niet meer gecharterd wordt.

Joachim kreeg neigingen om de zeurende gasten de strot dicht te knijpen.

Ze zijn al weken bezig de boot veilig aan het hoofddeiger te verankeren.

Ik geloof dat ze kampioen landvasten leggen zijn, want ze overtreffen zelfs de Gwawr van Dennis en die heeft al twaalf lijnen staan!

Joachim heeft veel aandacht nodig en is bovendien kleinzerig.

Toen hij na een klus in een enge ruimte hevige kramp had wilde hij de noodarts bellen.

Danny stopte hem een voorraadje magnesium in zijn mond en over was het.

De Franse boot naast ons werd, terwijl wij met vakantie waren, uit het water getild en de Virginia van Lesley komt daarvoor in de plaats.

Helaas zijn enkele landvasten niet teruggeplaatst zoals wij dat hadden gedaan en in de stormnacht van afgelopen dinsdag moesten verschillende mannen onze Skua van een electriciteitspaal bevrijden.

Het anker had zich daar ingegraven en de lichtbak kapot gemaakt.

Lesley is een heel beleefde Fransman die, elke keer als je hem als echtpaar tegenkomt, de man een hand geeft en vraagt of hij gezond is .

De vrouw krijgt elke keer 2 zoenen. Met al die Fransen in de haven heb ik daar bijna dagwerk aan.

Moet hij dus niet bij mij zijn want ik weiger het "zoenmeisje" van de haven te zijn.

Dus strek ik mijn arm steeds ver naar voren om hem te verhinderen mij te zoenen.

Helaas snapt hij er niks van, begrijpt mijn lichaamstaal niet ,want hij duwt gewoon mijn arm weg, zegt: "no problem" en zoent me brutaalweg weer.

Sindsdien loop ik een straatje om als ik hem zie maar Wijtze heeft hem uiteindelijk gezegd dat ik dat gesmak als Hollandse niet kan waarderen.

OPERATIE PERIKELEN DEEL 2

Ik wil eindelijk wel eens weten waar ik aan toe ben met de geneesheer directeur van de Clinica Medica en tevens mijn chirurg.

Omdat hij niet meer met mij praat, vroeg ik Wijtze met mij mee te gaan om in te grijpen als ik kwaad word.

Heer Bettencourt is opeens ongelooflijk vriendelijk, belooft nog eens naar de prijs van de operatie te vragen en mij naar voren te plaatsen op de wachtlijst vanwege enige urgentie. Dan vraagt hij voor de vierde keer of het de galblaas is die hij moet weghalen.

Wij zijn verbijsterd dat hij nog steeds niet weet wat voor operatie hij moet uitvoeren...

Hij maakt dus geen aantekeningen en toen ik weer na 3 weken telefoonstilte hem belde, kon hij me nog geen prijs opgeven en kon zich ook niet herinneren dat hij mij had beloofd eerder aan de beurt te zijn.

Dat deed de deur bij ons dicht en ik heb naar de verzekering gemaaild dat ik dat heerschap niet meer vertrouw en in Nederland naar het ziekenhuis ga.

Nu eerst tijdelijke woonruimte zien te krijgen en Mirjam zal in Drachten rondkijken of ze daar rond januari/februari iets kan vinden voor vier tot zes weken.

Maar als de dit verslag lezende Friezen iets weten, dan houden wij ons aanbevolen.

ZEILTOCHT MET LUIS EN BEA

Patrice is vertrokken en de Russen hebben het werk overgenomen bij buurvrouw Barbara op de Turtle.

Die gaan echter rotte delen uit de mast halen en vernieuwen, krabben, schuren enz., zodat het karwei erg lang gaat duren, een schildpad waardig. Wij maken van de gelegenheid gebruik om met Bea en Luis de beloofde zeiltocht te maken en Wijtze haalde ze met de dinghy in de marina op.

Het leek een mooi dagje te worden met niet al te veel wind want Bea is een beetje bang voor scheef gaan.

We zetten zeil in de baai en gaven het roer over aan Luis die in noordelijke richting langs het eiland zeilde.

Maar de wind haalde aan en toen we voorbij de noordpunt van Terceira waren, stond er alweer 32 knoop op de teller en liep de golfhoogte snel op. Wijtze begon de genua een stuk in te rollen.

We zagen Bea ongerust worden en gingen door de wind , terug in de luwte van de kust.

Ter hoogte van de woning van Luis zijn zus belde hij haar op om te zeggen dat hij langs voer en dat ze een foto moest maken van hem aan het roer. Gelukkig ging de wind wat liggen toen we aan eten toe waren, want ik had grote camarões (shrimps) in knoflookolie voor op de BBQ. Wat was het heerlijk weer eens te kunnen zeilen. Hebben we toch door die stomme chirurg een heel vaarseizoen naar de knoppen laten gaan.

AAN VAKANTIE TOE

Door alle ergernis zijn we toe aan vakantie en we besloten naar Porto te vliegen. Als residenten van de Azoren kunnen we vrij goedkoop vliegen als je minstens 3 weken van te voren reserveert en zo vlogen we voor minder dan de helft van de prijs naar het vasteland. We hadden een hotel geboekt midden in het centrum en met de metro waren we vanaf de luchthaven in een half uurtje in Sao Bento op 500 meter van ons hotel. De volgende dag liepen we naar het prachtige station van Sao Bento waar in de enorme hal de wijnoogst en oorlogstaferelen waren afgebeeld op enorme tegeltableaus. We waren op weg naar de Dourovallei waar we op de Quinta do Passadouro een kamer geboekt hadden. Toen we in mei in Lissabon waren dronken we in de Mercado da Ribeira een wijn van dit wijngoed die ons zo goed beviel dat we er meer van wilden weten en proeven. Het logeergedeelte van de quinta wordt geleid door een Nederlands echtpaar, Jet en Ronald. Jet zorgt voor de kamers en het eten en Ronald is gastheer en vinoloog. Tijdens het 3-gangendiner laat hij ons diverse wijnen proeven van Passadouro maar ook van andere quinta's. Tot slot komen de Portwijnen aan de beurt en we proefden zelfs een Rosé port, waarvan ik niet wist dat die bestond. (Terug in Praia vonden we die opeens ook in de wijnschappen van een supermarkt) Ik lag voortdurend met Ronald in de clinch, want ik vond de rode wijn steeds te koud en hij zei dat hij precies op temperatuur was. Op de buitengevel van de eetzaal is een tegeltableau aangebracht, voorstellend St Jozef met Jezus op zijn arm. Er is bij het tegelzetten een enorme fout gemaakt en wij snappen maar niet dat de andere gasten dat niet kunnen ontdekken. Ik zal dit "Foutje....bedankt"-tableau bij de foto's doen. Kijk maar of je de missers kunt vinden. Op een morgen gingen we met de trein vanuit Pinão langs de Douro rivier naar het eindpunt. Het was een pracht tocht en overal op de hellingen staan de bekende namen van de Wijnhuizen die daar hun wijngaarden hebben. In Pociño, het laatste station, hadden we bijna 3 uur de tijd voor we terug gingen en dus klommen we omhoog naar het dorpje om een glas wijn te drinken en een hapje te eten. We konden buiten zitten en even later kwam Wijtze grijnzend naar buiten met 2 glazen witte wijn. Ze waren in bierglazen tot de rand vol getapt en men noemde dit een Penalty. Ze kostten ons een vermogen, wel 80 cent per glas!

's Avonds aan het diner zaten alle gasten van de 6 kamers aan een lange tafel. Dat kon gezellig zijn, maar soms ook heel vervelend als iemand te luid verhalen vertelde waar je geen belangstelling voor had. En zo iemand hadden we helaas 3 dagen aan onze tafel. Uitentreuren moesten we aanhoren hoe belangrijk zij was en hoeveel directeursfuncties ze had en van welke commissies ze voorzitter was. Wij staken al gauw de draak met haar, maar er waren ook anderen die de dupe van haar

geklets werden. Jet moest er op een morgen een stokje voor steken, maar toen waren wij nog niet op helaas...

Maar daarnaast waren er een heleboel leuke, interessante en gezellige mensen waar we prima mee op konden trekken.

Terug in Porto hadden we nog 2 dagen om de stad te verkennen en zo kwamen we natuurlijk ook terecht bij Villa Nova de Gaia, waar aan de kade alle bekende porthuizen hun cava's - wijnkelders - hadden en rondleidingen gaven met portproeverij.

We waren daar in 2002 ook eens en het is er niet op vooruit gegaan zodat we het na 1 rondleiding voor gezien hielden.

Voor het entreegeld kun je beter een heel goede fles port kopen.

We zitten nog even op een bankje aan de kade met uitzicht op de brug, de Ponte Don Luis 1, door meneer Eiffel ontworpen en dat kun je zien ook.

Langs de kade zijn de houten bootjes afgemeerd, de Rabelo's, die vroeger de wijnvaten van de Quinta's naar Villa Nova de Gaya verscheepten. Daarna gingen de vaten over op zeeschepen.

Omdat de weg naar Engeland, waar de wijn naartoe werd gebracht, nogal lang was, moest men er wel Aguardente, een soort brandewijn aan toevoegen anders bedierf de wijn en zo schijnt de portwijn te zijn ontstaan.

Op internet had Wijtze ontdekt dat er in Porto een grote muziekwinkel is die Hohner harmonica's verkoopt.

De winkel blijkt op loopafstand van ons hotel te zijn en wij gaan erheen want Wijtze kijkt al een poosje uit naar een 3-rijer met meer bassen.

In diverse kleuren staan de Hohners op een rij en Wijtze probeert eerst een zwart exemplaar, vervolgens een rode en toen stelde ik voor een oranje te nemen.

Het lijkt vreemd, een oranje instrument, maar het verveelt nog steeds niet en Wijtze is er heel blij mee want de andere instrumenten worden (bijna) niet meer aangeraakt.

De morgen van vertrek regende het dat het goot en op het nieuws zagen we dat heel Lissabon onder water stond.

Wat een goed idee van ons dat we rechtstreeks naar Porto gevlogen zijn en niet via Lissabon.

Terug op Skua hoorden we dat buurvrouw Turtle onze boot helemaal had afgedekt met plastic tegen de spatten, nou ja, helemaal... Het is maar goed dat onze nieuwe zeilhuizen nog niet zijn aangekomen anders zaten die nu vol lakspetters.

ETEN BIJ DE TANDARTS

Per, de Noor, is weer op de Azoren. Hij bracht een paar maanden door in de Carieb en zeilde terug om hier te overwinteren.

Hij heeft dezelfde tandarts als wij en we krijgen een uitnodiging om bij Luis, de tandarts, te komen eten.

Hij heeft dicht bij de marina een heel aardig optrekje tegen de bergwand en we worden verwelkomd door een grote zwarte hond die hevig blaft.

We worden voorgesteld aan zijn vriendin en zijn 10-jarige dochter en de glazen worden in een vlot tempo gevuld.

Als voorgerecht krijgen we krabbenpanters, gevuld met een pittige massa die je op toast kunt smeren.

Verder liggen er een soort tegels met een hamertje, waarmee je de krabbenscharen kapot kunt slaan om bij het vlees te kunnen komen.

Vervolgens natuurlijk het nationale gerecht van de Azoren, Alcatra, in een bruine aardewerken pot.

Ik heb zo'n pot wel willen kopen maar waar laat je zo'n gevaarte? Mijn oven puilt al uit van

de bakblikken.

Alcatra aten we ook bij Bea en Luis en bestaat uit een soort draadjesvlees in grote hompen met veel uien en jus in de oven gebakken.

Je eet er alleen brood bij, maar van 1 zo'n homp vlees ben je al snel verzadigd.

Het nagerecht is een stijve zoete rijstebrij die men versiert met figuren van kaneel.

Ook dit is een typisch gerecht van de Azoren en wordt Papas Grossas genoemd.

Je kunt het ook kant en klaar in de supermarkt kopen, maar de echte huisvrouw maakt het zelf. De huishoudster neemt afscheid, haar werk is gedaan.

Tegen 1 uur in de nacht wilde Luis ons nog naar de marina brengen maar we weigerden omdat het maar een paar minuten lopen is, en we vonden hem iets te ver boven zijn theewater om nog te rijden.

Toch ging hij even sigaretten halen met de wagen, een waar waagstuk, vonden wij.

ATE LOGE, MIA EN WIJTZE.